

Voltomiglan
Negyvenesek pavilonja
és más történetek

KRONOSZ KIADÓ

NYERGES
ANDRÁS

Válogatott
művei

Nyerges András

Voltomiglan
Negyvenesek pavilonja
és más történetek

NYERGES ANDRÁS

VÁLOGATOTT MŰVEI

**Voltomiglan
Negyvenesek pavilonja**

és más történetek

Kronosz Kiadó
Pécs, 2022

Jelen elektronikus kiadvány a Kronosz Kiadó gondozásában

2022-ben megjelent nyomtatott kötet változatlan kiadása

print ISBN 978-615-6339-72-0

pdf ISBN 978-615-6339-73-7

Sorozatszerkesztő

ERŐSS ZSOLT

Borítóterv

MÜLLER PÉTER

Olvasószerkesztő

BELLUS IBOLYA

© Nyerges András, 2022

© Kronosz Könyvkiadó Kft., 2022

Voltomiglan

1.

Gyerekkoromban egyetlen embert ismertem, akit lázba tudott hozni egy ruhadarab pedigréje: apám anyjára volt ilyen hatással a télikabát, amit ő maga terített ki szüleim rekamiéjára, aztán valami fura hátgörbítéssel, szokatlan deréktartással járta körbe újra meg újra. Úgy tűnt, épp csak hogy nem hajlong előtte. Ezt a kabátot pár órája zsákmányolta egy szeretetakción, melynek maga a Főméltóságú Asszony volt a védnöke. Nagyanyámnak már hetekkel előbb megsúgták, hogy a számos hasonló közül erre a rendezvényre érdemes lesz befűrnia magát, itt valóban finom holmik kerülnek szétosztásra. Percig sem volt kétséges, hogy nincs a világon olyan erő, mely ezek után őt megállíthatná. Bár kánikula volt, télre való holmik adományoztak a rászorulóknak. Nagyanyám diadalittasan tért haza, apró, egymástól távol álló szemei ragyogtak az elégedettségtől. Mégsem azzal kezdte, hogy mi van a csomagolópapírban, s még csak nem is azzal, hogy mekkora ügyesség és elszántság révén jutott a zsákmányhoz. Már az ajtóból azt újságolta, hogy a kabát, amit hozott, magáé Istvánkáé volt! Szüleim nem kérdezték, hogy ez miként lehetséges, kiábrándító módon sem nem ujjongtak, sem nem kételkedtek, egyszerűen csak más érdekelte őket. Apám megtapintotta a spriccelt mintás szövetből készült, zsinóros gombolású, vatelinnel bélelt kabátot, és azt mondta, egész jó állapotban van, igazán. Nagyanyám rögtön felfortyant, ha mondom, hogy Istvánkáé volt, mit akarsz még? Tökéletes! Rendben, mutter, felel apám, de bújjon bele a gyerek, lássuk, jó-e neki? Gondolod, hogy ami egy Horthy Istvánkának jó volt, a te fiadnak nem felel meg? Nagyanyám hangja elkezdett félelmetesen vastagodni, ezt akarta

megelőzni anyám és lelkesedve közbeszólt, van ám kapucnija is! Nagyanyámat az ő dicsérete nem érdekelte, fohászkodni kezdett, istenem, látod, mit művelnek velem? Aznap még a falak is szinte izzadtak, de rám adták a kabátot, s amikor már benne voltam, apám odatérdelt mellém, úgy nézett föl az anyjára, ne felejtse el, mutter, hogy ha kell, én át tudom alakítani! Erre nem volt szükség, hónaljban nem vágott, az ujja nem volt rövid, fölhajtani se kellett. Mondtam, hogy tökéletes, szögezte le újra nagyanyám, Istvánka kinőtte, de olyan, mint az új! Melegem van, nyögtem panaszosan és kezdtem volna a díszes hurkokat sorra lepattintani a fagombokról. Persze, csillagom, mondta anyám, bújjál csak ki belőle... Nagyanyám eszelős sietséggel ugrott oda és közben rám ordított, engedd el, majd én! Látszott, retteg attól, hogy még kárt tennék Istvánka kabátjában „a suta kis ujjaimmal”, ahogy mondani szokta. Most pedig szépen elteszem, jelentette ki és vonult is át a saját szobájába. Nem voltam még négyéves, de azt már tudtam, mit jelent, ha valamit a nagyanyám tesz el. Harmadik születésnapomra a keresztapáméktól egy tűzoltóautót kaptam, hatalmasat és szépet, piros volt, de körben mindenütt arany csík futott rajta, a kerekek meg a többi alkatrész viszont feketén csillogott. Volt rajta egy apró kurbli, ha azt tekertem, a létrája magasabbra bújt ki, mint amekkora én voltam, és a létra körbe tudott forogni. Kívülre, a vezetőülés mellé egy picit gumitömlőt is fölszereltek, amivel dudálni lehetett, éppolyan hangot adott, mint az utcán látható autóké. Egyszer játszhattam vele: akkor, amikor odaadták. Amint keresztapámék elmentek, nagyanyám széleseben lecsapott az autómra, visszacsomagolta és a szekrénye tetejére rakta, majd én elteszem, mondta, te még tönkretennéd a suta kis kezeddél. Próbáltam visszaszerezni, ahányszor csak magam maradtam a szobában, de hiába toltam széket a szekrény mellé s álltam föl rá, akárhogy nyújtózkodtam, a karom és a doboz között még legalább fél méternyi hézag tátongott. Biztosra vettem, hogy az új kabátom is odakerül a tűzoltóautó mellé, de ebben tévedtem. Ahelyett, hogy visszacsomagolta volna a papírjába, vállfára akasztotta és betette a szekrénybe, a kulcsot pedig, amit sosem felejtett elöl, tüntetően a zsebébe sülyesztette. Istvánka ka-

bátját nem fogjuk mindennap nyúzni, vetette oda nekünk, és ahogy rám nézett, semmi kétségem se volt afelől, hogy mit gondol: én, Andriska, igazából nem is vagyok rá méltó, hogy Istvánka holmiját viseljem. De mutter, ellenkezett apám, a gyerek kinövi, mire maga elővinné! Nagyanyám, mint rendesen, ebben se tűrte a vitát, azt csak bízd rám, mondta és anyám felé vágott a szemével, neked se volna egy rendes darabod, ha én gondodat nem viselném...

A kabátról ezután szó se esett, kivéve azokat a napokat, amikor látogatóba érkezett valamelyik barátnője, aki egyúttal üzletfele is volt. Kis fehér téglékben árulta nekik a maga főzte édeskés illatú, rózsaszínű kenőcsöt, amit Irénke-krémnek nevezett el, mert állítólag a saját bőre is attól lett annyira szép. Én ugyan nem láttam annyira szépnek, de az biztos, hogy ráncos nem volt, a barátnőié viszont annál inkább. Minden krémfőzés előtt elmentünk árut beszerezni, tégléért a Nerudához, anyagért a Török-patikába. Már én is kívülről tudtam: glicerin, lanolin, sztearin, de a glicerin a legfontosabb, ezt így kötötte minden alkalommal az idő, rozmárbajszú patikussegéd lelkére, mikor átadta a listát. Amíg összekészítették a vásárlását, emlékeket idéztek, s így fél füllel sok furcsa dologról értesültem, amit igazából nem is értettem. Nagyanyám, amikor még nem volt Nyergesné, önálló kozmetika-manikűr volt és házakhoz járt fésülni, köztük a legelőkelőbb családokhoz. Akkoriban is itt vásárolt már, de még nem a maga részére, csak a kuncsaftjainak. Nekem igazán elárulhatná, Irénkém, kérte kitartóan az öreg segéd, mi a titka a krémjének? Glicerin, lanolin, sztearin, vágta rá nagyanyám. Na persze, de az arányok...? Legyen az az én titkom, felelte nagyanyám, rendeljenek belőle, szívesen szállítok! Ennyiben maradtak, s amikor már kiléptünk az utcára, meg nem állta, hogy nekem el ne mondja, az én krémem százszor jobb, mint amit a gyártól vesznek! Talán ezért maradtak hűségesek hozzá néhányan az egykori kuncsaftjai közül, noha a fésüléssel meg a többivel rég felhagyott. Volt egy magas, ideges, az én ízlésemnek túlságosan is szagos hölgy, aki alig látszott ki a sálak, csipkék és fátylak alól, s akit Ruppocsics grófnénak hívtak, de mindig hozzátette, hogy csak né és nem nő, s még az is öt percig, ha volt... „A Ruppocsics” érkezése mégis ese-

ményszámba ment. Az ő kedvéért még a télikabátomat is elővette s foroghattam körbe, hogy minden oldalról meg lehessen nézni. Na mit szól, kérkedett nagyanyám, az én unokám a kormányzó unokájának kabátjában! A Ruppicsics nem szólt semmit, kezébe vette viszont és hosszan nézegette a vállfát, amiről nagyanyám a kabátomat levette. Szép vállfa volt, mintás anyaggal bevonva és felirat is látszott rajta: Suvretta Haus St. Moritz. Mikor járt ott Irénkém? Egy mozdony könnyebben pirult el, mint az én nagyanyám, de most hirtelenjében rákvörös lett. Ezt nem is értettem, sose láttam még zavarba jönni. Aztán kivágta magát, kaptuk, mondta, és csak Istvánka kabátjához használjuk. Azért mégse mindegy, hogy kitől kaptuk, hát nem? A Ruppicsics erre gúnyosan elhúzta a száját s valami számomra is érzékelhető megvetéssel jelentette ki, na persze, a Rebekka jótékonykodott!

Szüleimmel ritkán maradhattam egyedül, mint ahogy ők is egymással, de mielőtt apám az esti munkájára elindult, volt pár perc, amikor bármit megbeszélhattunk: nagyanyám szendvicset készített odakint a konyhában. Apu, én valami Rebekkától kaptam a kabátomat? A kérdésem meghökkentette őket, apám a két térde közé állított s megkérdezte, honnét veszem ezt. Ettől én ijedtem meg. Semmi baj, kis bocsom, nyugtatott, vannak rossz emberek, akik azt a nénit, akitől kaptad, Rebekkának csúfolják. Tudod, még a lakásából is ki akarták dobni! És ő hol lakik? Szüleim összenéztek. A várban, de erről nem szabad beszélned senkinek, mert velünk is ez történhet...

Anyám, mikor azt hitte, nem figyelek oda, fojtott hangon megkérdezte, csak nem lett nyilas a Ruppicsics? Apám vállat vont, a vén kától az is kitelik, de ne törődj vele. Én még teli voltam kérdésekkel: és mi volt a vállfával, és mi az a ká, és mi az, hogy nyilas, de bejött a nagyanyám, s ezt mind el kellett halasztanom. Pedig kíváncsi voltam, főleg a vállfa dolgára, hiszen csupa ilyenünk volt, csak a többin Tenerife, Milánó, Belgrád, Algír meg Gibraltár volt a felirat, és voltak ugyanilyen törülközőink és hamutartóink is.

Istvánka kabátját egész télen nem láttam többé, pedig vasárnaponként elmentünk a terézvárosi templomba, a tíz órás misére.

Olyankor azonban a régi, kinőtt kabátomba gyömösölt nagyanyám s ő maga is azt vette fel, amiben a piacra járt vásárolni. Sokáig nem értettem, miért teszi ezt, de egyszer meghallottam, amit öltözés közben, a szekrényajtó takarásában mormogott, micsoda szégyen, ha legalább az egyházi adót fizetni tudnánk! Mindig ugyanabba a padba, ugyanazok mellé ültünk, hogy vagytok, szegény Irénkém, hallottam a sopánkodást, hát hogy lehetnének, ha ez a gyerek megmarad, én nem tudom, miben fogjuk járni, rendszerint ekkor kezdték pisszegéssel figyelmeztetni a szomszédai, hogy én is hallhatom, amit suttogni vél, de csak legyintett, és ha hallja, úgyse érti, nem tudom, minek kellett annyira sietni velem, kint van a fenekük a nadrágból, fiatalok még, ráértek volna. Mire idáig jutott, Hévey, a plébános rendszerint már prédikációra készen állt fönt a szószéken, az ujjával kopogott felénk, mert addigra mindenki más csöndben volt.

Egy reggel aztán korábban ébredtünk, mint máskor, egyenest a szemünkbe tűzött a nap. Később se borult el, az eső se esett, a szél sem fújt, tiszta kék volt az ég. Akit az Isten szeret, meg is jutalmazza, jelentette ki nagyanyám és reggelizés közben elmagyarázta, hogy ezt a szép időt ő kapta ajándékkul a születésnapjára, még hozzá a Jóistentől, hiszen ma van április ötödike, és épp ezért pont ma múlt el a randa hideg. Egész nap barátságos maradt az idő, este apám meg is jegyezte, ha továbbra is ilyen lesz, ugye, mutter, elkezdi levegőre vinni a gyereket! A Fehérkeresztben mondta az orvos, még tavaly, hogy hiába adtak vérátömlesztést, ha nem visznek magaslati levegőre, megint baj lesz velem. Magaslatra, dűnnyögte apám, és homlokán a két felső ránc elkezdett V-betűt formázni, nincs mese, mennek zaciba a gyűrűk, sőt, ehhez azt hiszem, kell a Schaffhausenem is... Anyámmal kettesben utaztunk Mátraházára, igaz, hogy csak penzió, mondták, de van orvosi ügyelet is. Végigaludtam az utat, ám amikor leszálltunk, össze kellett szednem magamat: anyám cipelte a bőröndjeinket, így még a kezemet sem tudta fogni. Egyedül kapkodtam mellette a lábamat, de egyfolytában dicsért, nincs mindenkinek már három és fél évesen is ennyire önálló kisfia! Láttam, hogy fáradt, gyakran megálltunk, hogy letegye a bőröndöket, mesésen fog-

juk érezni magunkat, mondta ilyenkor, van itt ródlipálya, meg mozi, meg minden, és főleg ez a harapni való levegő, szívd be csillagom, jó mélyre, hadd tisztuljon a tüdőd! A „penzió” láttán szemem-szám elállt, minden csillogott-villogott, vastag szőnyegekbe süppedt a lábunk, egyenruhás portásra kellett várnunk, aki éppen valami idegen nyelven telefonált. Anyám magabiztosnak tűnt, tudtak a szobafoglalásról, igen, egy hét, de az is kiderült, hogy az apartmanunk a legfelső szinten van, ahová a lift már fel se megy, és sajnos, külön fürdőszoba sincs. Tudja, a fiam beteg, mondta anyám, a Fehérkeresztből doktor Győri ajánlotta, hogy maguknál minden remek lesz... Ez se hatott, a portás úgy tárta szét a karját, mintha azt mondaná, mi közöm hozzá. Azért van az egész, morogta anyám, amikor kiszálltunk a liftből, és úgy tett, mintha nem látná, hogy a boy tartja a markát, azért van, mert nem tellett hordárra, látták, hogy én cipekedek, azt hiszik, akkor velünk mindent lehet. Elsírtam magam, ő meg vigasztalni kezdett, pedig csak a fáradtságtól volt, ne félj, csillagom, ez a levegő jót tesz majd neked, semmi más nem számít! Mi ketten, te meg én, füttyülünk ezekre, nem igaz? Annyit mindenesetre megértettem, hogy itt másképp beszél, mint otthon, velem is majdnem olyan komolyan, mint apámmal, és ez tetszett.

Az étteremben az folytatódott, ami az érkezésünkkel kezdődött: mások négyszemélyes asztalnál, társaságban ültek, nekünk a konyha bejárata mellett egy kétszemélyesre terítettek. A lengőajtó folyton ki-be csapódott, és anyám leplezni se tudta, hogy dühöng, tüntetően összerándult minden alkalommal, de kívülem más észre se vette. Láttam, hogy forgolódik, nézelődik, mint aki ismerőst keres, de csupa idősebb ember volt itt, gyerek egy se, ebben a környezetben anyám is, aki huszonhárom éves volt, gyerekek látszott. Másnap is kettesben sétáltunk, kettesben ettünk, hiába néztük meg a ródlipályát, kiderült, hogy a penzió lakóinak nem jár ingyen, jegyet kell venni, a ródlit is pénzért kellene kölcsönözni, s még az se volna az igazi, mert a legtöbben a magukét használták. Akartunk venni képeslapot, hogy írjunk haza, anyám elszörnyedt az árán, s ugyanez volt a mozinál is. Éjszaka fura hangokat hallottam az ágya felől, nem mertem megkérdezni, mi a baja, de kitaláltam, hogy

sír a paplana alatt. A harmadik napon hiába próbáltunk bejutni az ügyeletes orvoshoz, bár rendelési idő volt, a kopogásunkra sokáig senki se jött ki. Anyám magasba rántotta a csuklóját, de hát az ő órája is a zaciba került, le kellett mennünk a hallba, ott volt egy nagy óra a falon, negyed hatot mutatott. Most föl hívjuk aput, mondta anyám, és hallottam, hogy megint sírással küszködik, mégis ellenkeztem vele, de tudod, hogy ilyenkor még alszik! Apám délután négyig dolgozott az Emergé és Palma Kaucsuk Rt. Sas utcai irodájában, s amikor hazaért, aludt egy órát, majd fölvette a szmokingját és ment zenélni a Parisien Grillbe, a Kolibri bárba, vagy az Emkébe, ahová épp a szerződése szólt. Sose tudtam igazán, most ő szabó-e vagy zenész, az meg, hogy mindkettő, nem fért a fejembe. Záróráig volt köteles játszani, de kikötötték, hogy kívánságra tovább kell maradnia, és rendszerint hajnalban került haza. Akkor megint aludt egy kicsit, aztán ment az Emergébe. Napi öt pengő járt ezért, egy feketekávé és a tányérpénz egyötöde. Tudom, csillogom, hogy alszik, de én itt állok egy lázas gyerekekkel ebben a pokolban, pénzünk nincs, orvos nincs, valakivel meg kell beszélnem, hogy mit csináljak! Még vártunk egy keveset, mert a nagyanyám általában fél hatkor ment ki a konyhába, hogy valami harapnivalót készítsen apámnak, és csak ilyenkor volt biztos, hogy nem ő fogja fölvenni a telefont. A fülke ott volt a hallban, épp szemközt a portással. Anyám sokáig izgatottan beszélt, s amikor kijött és odavetett egy köszönömöt, a portás megállított minket. Legyen szíves, írja a számlához, mondta erre anyám, de a nagyviláginak szánt gesztus nem jött be, szíveskedjék azonnal rendezni, mondta a portás és még csak nem is halkán, többen máris tünetően figyelni kezdtek ránk. Mondom, majd a számlával, próbálkozott anyám, de addigra ott termett az igazgató is, asszonyom, őszintén szólva a számla miatt is aggódunk, ez viszont már sok volt. Anyámból a három nap minden keserősége rikácsolás formájában tört elő, kikérem magamnak, a beteg gyerekekkel jöttem ide, nem azért, hogy sértessenek! A két, nála fejjel magasabb férfi közrefogta, mondták jobbról is, balról is, asszonyom, ez a stílus, mi van a stílusommal, ez itt nem konveniál, lesz szíves moderálni magát, különben, mi

van különben? Akkor kezdtem rémületemben hangosan sírni. Anyám előkapta a pénztárcáját, kérem a számlát is, hörögte, egy percig se maradunk tovább, és lesz gondom rá, hogy a Fehérkeresztben doktor Győri megtudja! Összepakoltunk és inaltunk az állomásra. Megint végigaludtam az utat, éjszaka volt, amikorra hazaértünk. Hát a többi nappal mi lesz, kérdezte csípőre tett kézzel nagyanyám, mintha apám bízta volna meg ezzel, mielőtt elment zenélni, a fiam véres verejtékkal keresi a pénzt, te meg kidobálsz az ablakon a faksznijaid miatt? Ez volt az első és az utolsó kísérlet, hogy magaslati levegőre vigyenek, de doktor Győri a Fehérkeresztből eljött hozzánk és azt mondta, a tüdő nem játék, ha az utazás nem megy, ki kell engem vinni naponta a Sváb-hegyre, a Ligetbe, mit tudom én, a Nyugati füstjénél minden jobb! Annyira közel laktunk a pályaudvarhoz, hogy az ablakból mindig láthatunk egy éppen beérkező vagy kifelé zötykölődő vonatot, hallgattuk a pöfögést, a tolatásokat, a mozdonyok kéményéből kieresztett gőz sípolását, sőt, ha a szél felénk fújta, a vasutasok kiáltozását is. Nézd, kis bocsom, mutatta meg apám a pályaudvart, azt ott úgy hívják, hogy Si-ha-ha utca! Ha valaki észrevette, hogy az ablakban lógok, rögtön rám kiabált, mássz le onnét, még kiesel! S ahányszor szellőztettünk, utána mindig ment a sopánkodás, itt nem érdemes takarítani, ujjnyi vastagon áll a korom a bútorokon.

Mivel anyámnak szereznie kellett valami olyan munkát (ha már a táncmesteri diplomáját nem használhatta), amivel ő is tud keresni egy kis pénzt, egész nap állás után loholt, s így nagyanyámra maradt, hogy engem levegőre vigyen. Ebből sokáig nem lett semmi, csak a patikákat jártuk, mert nem volt már miből újabb Irénke-krémet főzni, mindenütt azt állították, hogy amíg a háború tart, glicerin nem is lesz. Egy nap azonban mégis szerencsével jártunk, a Török-patika öreg segédje szerzett egy keveset, „csak magának, Irénkém, tudja, az emlékek miatt”, nagyanyám pedig állhatott neki kotyvasztani és riasztani a barátnőit: jöhetnek. Most már nem kell mindenféle aljanéppel elegyednünk, mondta nagyanyám, vettem bérletet a Margit-szigetre, egy hónapra három pengő, de megéri! Hiába volt a Városliget ingyen, épp azt nem szerette, hogy ott akár-

ki odaülhet mellé a padra és beszélgetést kezdeményezhet, egyszer pedig – amikor engem még kocsiban kellett tolni – odajött hozzánk valami „utcagyerek” és ellopott egy játékot. A Szigeten ez nem fordulhat elő, magyarázta nagyanyám, de nemcsak erről volt szó: a bérletért a puszta belépésén túl valami mást is kaphatott. A sárga kartonlapra, melyre a fényképemet erősítették, rá kellett írni, hogy „a gyermek és kísérője” közül utóbbi milyen megszólításra tart igényt. Ahányszor a szigeti bejárásnál felmutatta a bérletet, s az őt mint nagyságos asszonyt köszöntötte, olyan lett az ábrázata, mint szentáldozáskor, ha épp az ostyát érezte a nyelvén. Minden más volt már akkor is, ha a Szigetre csak készülődtünk. Nagyanyám a megszólításhoz öltözködött, felvette például „a csináltatott” kabátját, amiben legnagyobb meglepetésemre neki, az egy tömbből faragott, hatalmas teremtsének dereka is volt. Kesztyűt húzott, kalapot tett fel és a gyöngyökkel kirakott apró retiküljét vette magához, amiből a villamoson nehéz dolog volt az ő bütykös ujjaival előkotorászni az aprópénzt. Púder az arcra, egy csepp kölni a füle mögé, pillantás a tükörbe, mintha nem is a nagyanyámmal, hanem egy vadidegennel kelnék útra. Ilyenkor már kint vannak a fácánok is, megnézheted őket, biztatott, pedig eszem ágában se volt vonakodni, habár a szabadon sétáló fácánoktól, amellet, hogy szerettem volna megfogni őket, rettenetesen féltem is. Annál inkább vonzott, hogy villamosra fogunk szállni, és megint láthatom a kalauz táskáját. Ezekről a táskákról soha le nem bírtam venni a szememet. Nézttem, ahogy a kalauz a mély, sötétbarna redők közt kotorászik és vakon is megtalálja, amit keres, a töméntelen kis rekeszben a megfelelő filléreket, jegyeket, bérleteket. A táskán kívül fityegő lyukasztó még a tűzoltóautónál is elérhetetlenebb vágályomnak tűnt, kezelője pedig varázslónak, akinek szabad a lépcsőn lengve fütyülni és kiabálni, a plafonról lógó bőrszíjjal meg csengetni és ordítani. Azt is megtehetette, hogy „hosszúra” lyukasztja a jegyet, ahogy sokan kérték is, de nagyanyám, amikor megpróbáltam rávenni, hogy ő is kérje, azzal torkollt le, hogy az prolietempó, mi „jobb” népek vagyunk. Ettől szomorú lettem, mert szerettem volna egyszer megnézni, milyen is az a „hosszú” lyuk.

Hiába tudtam, hogy a Margit-szigetre megyünk, meglepetésként ért, hogy elővette Istvánka kabátját és intett, hogy jöjjenek belebújni. Olyan rég nem volt rajtam, hogy fura érzés kerülgetett, mint ha közben a kabát megváltozott volna. Nagyanyámnak is szemet szúrhatott valami, mert hosszasan vizslató pillantással rám nézett, ami nem volt szokása. Még hogy kinövi, dűnnyögte, nagyobb neki, mint mikor hazahoztam! Mérgesen fölkapta a ruhakefét és vadul söpörgetni kezdte Istvánka kabátjának gallérját. Jaj, fáj! Az érdes söрте bántotta a nyakamat, félrehajoltam. Elég a faksznikból, kapott el nagyanyám, és csak azért is söpört rajtam még egyet, ha rossz lesz, sehová se megyünk!

Mielőtt kiléptünk volna a lakásból, megtorpant egy pillanatra s a hüvelyk- meg a mutatóujját összeszorítva, hogy közben éreztem a körmét is, keresztet karcolt a homlokomra, aztán lódított a vállamon egy csöppet. Na, mondta, indulunk. Istennek nevében!

Tartalom

Voltomiglan	5
Családi fantom	117
Béla, te túród ezt?	165
Krucifix, avagy mondtam, hogy lesz meglepetés	209
Negyvenesek pavilonja	223
Első rész: <i>Pest</i>	227
1. Hallgass a nevem	229
2. Szenvedő szamarak	236
3. Ki minek ássa a sírját?	243
4. Privát ügyek	253
5. Siralmas alakzat	260
6. Viselt dolgaim	267
7. Mi van a levegőben?	275
Második rész: <i>Ordasgyepű</i>	285
1. Most már minden rendben lesz	287
2. Más szabályok	295
3. Egy kalap alá véve	304

4. Önfegyelem és olajozott működés	315
5. A szanatórium szégyenei	324
6. Az árulók vacsorája	338
7. Következő levél nem lesz	349
8. Egy bűnjel előkerülése	358
9. Súlyosbodó tételek	366
10. A tökéletesnek látszó összeesküvés	373
11. Adják alám a lovat	383
12. Boldog ünnep, büszke nap	394
13. A félgyőzelem	406
14. Kikéri, kikapja	418
Harmadik rész: <i>Pest</i>	431
1. Rettentő nagy változások	433
2. Az isteni türelem határai	450
3. A helyzet folyamatos javulása	461
4. Nem ütjük meg a bokánkat	469
5. Nem divat a boszorkányüldözés	480

A Kronosz Kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

A Kronosz Kiadó a Szakkiadók Társulásának tagja,
könyveink elektronikusan elérhetők, olvashatók és kereshetők
az Arcanum Adatbázis Kiadó által létrehozott

www.szaktars.hu

adatbázisban

Nyomdai előkészítés: Erőss Zsolt

www.kronoszkiado.hu